

आपला जाँन

व्हेरोनिक व्हॅन डॅन आबील चित्रकार : एमा द वूट मराठी अनुवाद : मिलिंद परांजपे

ज्योत्स्ना प्रकाशन

आपला जाँन

व्हेरोनिक व्हॅन डॅन आबील

चित्रकार : एमा द वूट

मराठी अनुवाद : मिलिंद परांजपे

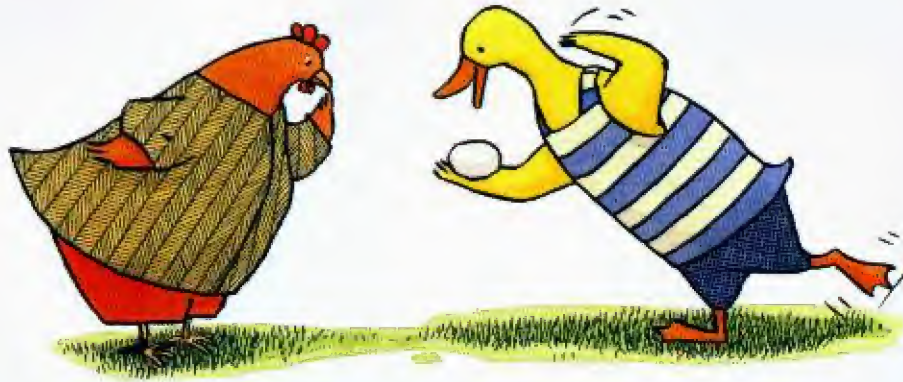
ज्योत्स्ना प्रकाशन

सकाळ झाली.
नेहमीप्रमाणे बंदक तळ्यात पोहायला निघालं.
त्याच्या वाटेवर एक पांढरं अंड पडलं होतं.
'अरे बा! काय छान अंड आहे!'

ते अंड पाहून आनंदाने आणि उत्साहाने
त्याने शेजारच्या कोंबडीबाईंना हाक मारली,
"लवकर इकडे ये, मला बघ इथे किती छान
अंड सापडलंय."

“बघ बघ, नक्की बदकाचंच अंड असणार हे!
आता त्यातून एक छान पिल्लू बाहेर येईल.
त्याला मी पोहायला शिकवेन.
अगदी माझ्यासारखंच उत्तम पोहणारं होईल ते.”

कोंबडीबाईना ते पटेना. “बदकाचंच अंड? हे? नाही, नाही.
ते नक्की कोंबडीचंच असणार. किती गोंडस असेल हे पिल्लू,
याला मी खूप अंडी घालायला शिकवेन, अगदी माझ्यासारखी!”

तेवढ्यात समोरून एक करकोचा आला. तोही उत्सुकतेने अंड पाहू लागला.
“काय मस्त अंड आहे. हे नक्की करकोच्याचंच असणार.
मी या पिळाला खूप मासे पकडायला शिकवेन.
अगदी माझ्या खा तरबेज होईल तो मासे पकडण्यात!”

इतक्यात घुबड गुरुजी तिथे पोचले.
"अंड... बघू बरं! हे कोणाचं आहे
ते इतक्या सहज नाही सांगता येणार;
जरा विचार करायला हवा.
पण जर का यातून घुबडाचं पिल्लू निघालं तर
मी त्याला नक्कीच माझ्यासारखा हुशार करेन!"

‘हे अंड माइयाशिवाय दुसऱ्या कुणाचं नक्कीच नाही,’
छोटी नाइटिंगेल म्हणाली.
‘माइयापेक्षा थोडं मोठं आहे खरं, पण तरी
ते नाइटिंगेलचंच असणार! मी त्याला गोड आवाजात
गायला शिकवेन. माइयासारखीच मोठी गायिका होईल ते!’

त्यातच आकाशातून उडत उडत
अल्बेट्रॉस पक्ष्याचं आगमन झालं.
हा हिवाळी पाहुणा खूप लांबून
आला होता.

“या आमच्या पिळ्ळाला मी उंच
उडायला शिकवणार, अगदी
माइयापेक्षाही उंच आकाशात
जाईल तो!”

आता छोट्या हर्मिगबर्डनेही लुडबुड करायला सुरुवात केली.
सगळ्यांच्या हसण्याकडे दुर्लक्ष करत
तो मोठ्याने सांगू लागला, "हे हर्मिगबर्डचंच अंड आहे,
मी त्याला फुलातला मध प्यायला शिकवणार!"

आता या सान्यांमध्ये शहामृग येऊन पोचला.
"अरे, जरा नीट बघा तरी या अंड्याचा
आकार केवढा आहे ते!"

"छे, छे, इतकं मोठं अंडं दुसऱ्या कोणाचं
असूच शकणार नाही, हे शहामृगाचंच असणार, नक्की!
या आमच्या पिल्लाला मी जोरात धवायला शिकवणार!"

सान्यांचं हे बोलणं ऐकून
बदक रागावून मोठ्याने म्हणालं,
“बस करा! लांब व्हा सारे,
हे अंड मला सापडलं आहे.”

“या पिल्लाचा सांभाळ मीच करणार.
मीच त्याला सगळं शिकवणार!”

बदकाच्या या बोलण्याचा सान्यांना राग आला.
सकाळच्या शांत वेळी त्या हिरव्या कुरणावर
प्रचंड भांडणाला, आरडाओरड्याला सुरुवात झाली.

“ते कोंबडीचं आहे...”

“नाही करकोच्याचं...”

“मुळीच नाही, ते नाइटिंगेलचं आहे...”

“ते अल्बेट्रोसचं आहे...”

“नाही, ते नक्कीच शहामृगाचं...”

“थांबा थांबा, शांत व्हा सारे!” घुबड गुरुजी मोठ्याने ओरडले,
“अंड्यातून आवाज येतोय, बहुधा पिलू कवच तोडून बाहेर येत असणार!”

“ओहो!”

सगळे एकदम शांत झाले,
श्वास रोखून पाहू लागले,
खरं काय ते आता कळणारच होतं!

टक् टक् टक्... टॉक
आणि काय आश्चर्य!
अंड्यातून मगरीचं पिल्लू बाहेर आलं!!!

मगरीचं पिल्लू पाहून सारेच जरा मागे झाले,
शहामृगाने तर घाबरून आपली मान जमिनीतच खुपसली.
पण बदक म्हणालं, "घाबरू नका, पहा, अगदी गरीब दिसतंय ते!
आपल्या जवळपास एकही मगर नाही.
बिचारं! कोण काळजी घेणार आता याची?
आपण सारेच त्याचे पालक होऊ या का?
कशी वाटते कल्पना? आपण याचं नाव जॉन ठेवू."

मगरीचं पिल्लू पाहून सारेच चकित झाले होते,
पण ते गोंडस बाळ त्यांना आवडलंही होतं.
त्यामुळे आधीचं भांडण आणि भीती
सारं ते विसरून गेले.
या पिल्लाचा सगळ्यांनी मिळून सांभाळ करायची
कल्पना सगळ्यांना आवडली.

“होऽऽ, चालेल की!”

सारे एकदमच म्हणाले.

“जॉन...

नावही छान आहे.

किती गोड आहे हे बाळ!”

“चला, ठरलं तर!
मगरीचं पिल्लू असलं तरी आता
आपलं सगळ्यांचंच आहे हे बाळ.
मी त्याला पोहायला शिकवणार!”
बदक म्हणालं.

“मी अभ्यास...” “मी पळायला...”
“मी मासे पकडायला...” “मी उंच उडायला...”
“मी अंडी घालायला...” “मी गायला...”
“मी फुलातला मध चाखायला...”
“वा! आपल्या सगळ्यांमुळे त्याला
खूप काही शिकता येईल.”

लवकरच सगळ्यांच्या शिकवण्या सुरु झाल्या.
हर्मिगबर्डने सुरुवात केली पण...

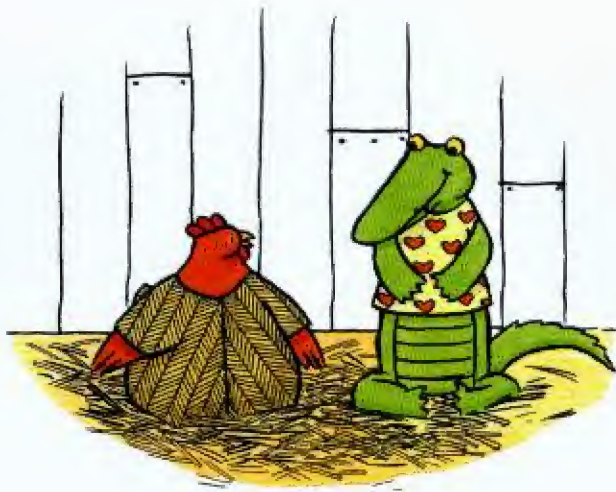
...बराच प्रयत्न करूनही मगरीच्या
पिछाला फुलातला मध खाणं जमेना!

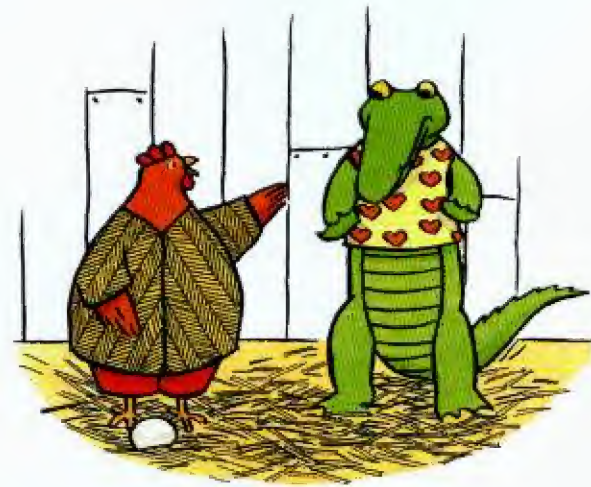
त्याला गाणं जमणार नाही हेही
साऱ्यांना कळत होतं.

पण नाइटिंगेल प्रयत्न
करत राहिली.

कोंबडीबाईची शिकवणीही...

...अशीच वाया गेली!

पण अभ्यासात मात्र जॉन खूपच हुशार निघाला,
मासे पकडणंही त्याला लगेच जमलं!

खरा आनंद झाला बदकाला.
कारण त्याचा पोहण्याचा वेग छानच होता!

दोन पायांवर उभं राहून चालायला
आणि जोरात पळायला शिकवण्याचे
शहामृगाचे प्रयत्न मात्र वायाच गेले.

“चल जॉन, पंजे पसर आणि घे झेप...”

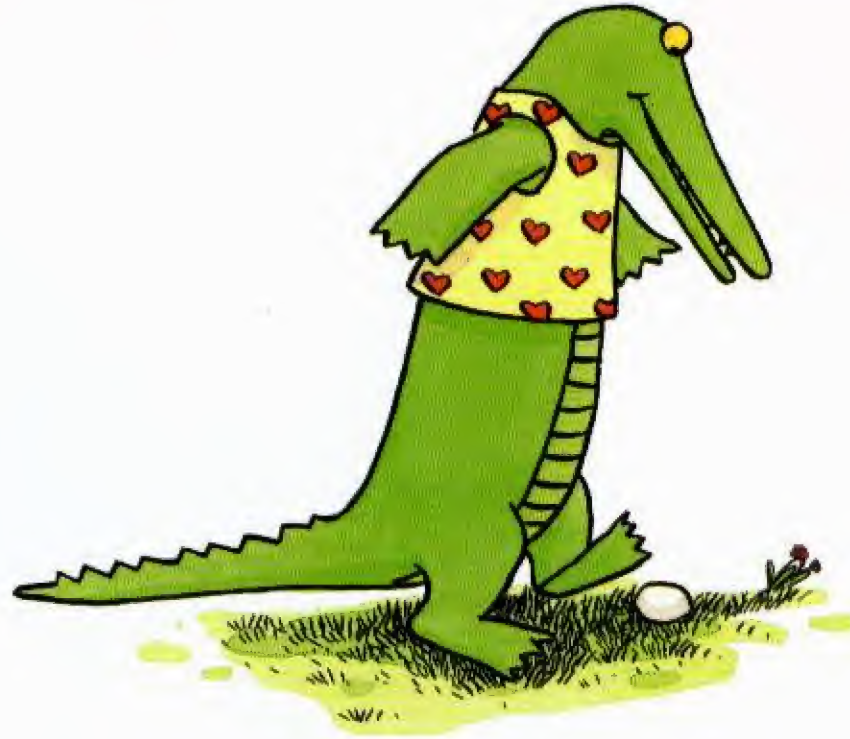
अल्बर्टोसने त्याला उडायला शिकवण्याचे
खूप प्रयत्न केले. पण जॉनला धीर होईना.

त्याच्या सर्व प्रेमळ पालकांनी शिकवलेल्या काही गोष्टी त्याला
छानच जमल्या, आणि काहींसाठी मात्र त्याला इतर गोष्टींची मदत घ्यावी लागली!

कारण किती झालं तरी मगर ती मगरच!
स्वतःहून उडणं तिला कसं जमणार!!

ज्योत्स्ना प्रकाशन
www.jyotsnaprakashan.com

₹ ५०/-